

Прѣдъ смѣрътъ-тъ си, той събралъ вси-чкы-тъ сынове Израилевы и заповѣдалъ имъ да изучать на-пзустъ составенъ-тъ отъ него пророческъ пѣсень, която ся наченва съ слѣдующи-тъ думы: „Вонми небо и возглаголю, и да слышитъ земля глаголы устъ моихъ!“ Таѣхъ пѣсень, която е пълна отъ увѣщанія и прещенія, е оставилъ Моисей за паметникъ въ будущи-тъ родове.

Послѣдній пѣтъ той говорилъ на народа, като баща на дѣца-та си: „Азъ трѣбва да умрѣхъ въ пустынь-тъ; но вы ще прѣминете прѣзъ Иорданъ и ще влѣзете въ онахъ прѣкраснѣхъ земѣхъ, която ви е обречена отъ Бога. Бѣдете всякога вѣрны Богу. Прѣдъ небо-то и земѣхъ-тъ, като прѣдъ свидѣтели, оставямъ ви мое-то благословеніе и проклятіе: благословеніе—ако останете вѣрны Богу; проклятіе—ако отстъпите отъ Него! Подиръ время изъ-помежду васъ, изъ помежду ваши-тъ братія, ще въздигне Богъ другъ пророкъ, като мене; Него послушайте.“ Тойзи пророкъ, подобный Моисею, е Господъ нашъ Исусъ Христосъ. Подиръ това Моисей възлѣзълъ на една гора, отъ гдѣто могълъ да погледне отдалече на земѣхъ-тъ, която была обѣщана на сынове-тъ Израилевы, на земѣхъ-тъ, гдѣ живѣяли нѣкога неговы-тъ прадѣды, Авраамъ, Исаакъ и Іаковъ; той ѣхъ видѣлъ съ вси-чкы-тъ ѣ плодоносны поля, рѣкы и высокы планины. Тамъ, на върха на гора Нававъ, въ Моавитскѣхъ-тъ земѣхъ, ся прѣставилъ Моисей. Мѣсто-то, гдѣ почива прахъ-тъ му, останѣло неизвѣстно.

## ГЛАВА XLV.

Исусъ Навинъ. — Влизаніе-то въ обѣтованихъ-тъ земѣхъ.

Кой ще воведѣ сынове-тъ Израилевы въ Обѣтованихъ-тъ Земѣхъ? Моисея го нѣмало, народъ-тъ осиротѣлъ; но живѣ